

РЕШЕНИЕ

№ 34527

гр. София, 07.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2293** по опис за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Н. В., като пълномощник на „КЕСТЕН-2007“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу МЪЛЧАЛИВ ОТКАЗ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП) по Искане за прихващане или възстановяване с вх. №55-2219-48/08.01.2026г.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорвания Мълчалив отказ, от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт с материалноправните норми. Жалбоподателят поддържа, че изменението на размера на държавната такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта (ЗХ) за поддържане на лиценз, въведено с нормата на §22, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Р България за 2024г. (ПЗР ЗДБ-2024г.) противоречи на принципите за легитимни правни очаквания и правна сигурност. Смята, че организаторите на хазартни игри с лицензи, издадени преди 01.01.2024г. имат логично и оправдано очакване, че платената еднократна такса за поддържане на лиценза за целия срок на действието му, няма да бъде увеличавана с обратно действие. Твърди, че придаденото с разпоредбата на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. обратно действие е незаконосъобразно, а платената от дружеството сума в размер 47500 лева е недължима и следва да му бъде възстановена. Претендира, че изменението на размера на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ по вече издадени лицензи противоречи на принципите на съразмерност и предвидимост и е в нарушение на чл.56 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), на чл.60, ал.1 от Конституцията на Р България и на чл.14, ал.3 от Закона за нормативните актове (ЗНА). Чрез процесуалния си представител адв. Н. В. моли съда да отмени оспорвания Мълчалив отказ на

изпълнителния директор на НАП и да изпрати преписката на административния орган за произнасяне по същество на искането за прихващане или възстановяване от 08.01.2026г. със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона за възстановяване на допълнително внесената държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на EUR 24286.36, равностойни на 47500 лева, както и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък и доказателства за извършването им.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР на Националната агенция за приходите (НАП), оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. В писмено становище с вх. №6385/23.02.2026г. и чрез процесуалния си представител юрк. Д. В. поддържа, че спорният Отказ е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена в преклузивния срок за оспорване по чл.149, ал.2 АПК срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.58, ал.1 АПК с който непосредствено се засяга законен интерес на жалбоподателя и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по силата на чл.120 от Конституцията на РБългария.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Решение №000030-1839/22.02.2022г., на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.17, ал.1, т.1, т.2 и т.4, чл.38, ал.1 и ал.2 и чл.36, ал.1 ЗХ изпълнителният директор на НАП е продължил с 5 години срока на издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес в [населено място], област Л., местността „Гургулица“, утвърдил е представените от дружеството игрални условия и правила по чл.17, ал.1, т.4 ЗХ и е потвърдил извършените инвестиции за игралната зала. В т. III от Решението са определени и дължимите такси, съответно по чл.30, ал.1 ЗХ във вр. с чл.3, ал.1, т.4 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта (Тарифата) – в размер на 7500 (седем хиляди и петстотин) лева и по чл.30, ал.6 ЗХ – в размер на 25000 (двадесет и пет хиляди) лева.

На 22.02.2024г. търговецът е подал пред НАП Декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл.30 ЗХ и на основание §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. е внесъл еднократна държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 47500 (четиридесет и седем хиляди и петстотин) лева за оставащия брой месеци от срока на лиценза след 01.01.2024г. до 29.03.2027г. Това обстоятелство се установява с приетото по делото Преводно нареждане с уникален регистрационен номер (УРН) В./22.02.2024г.

На 08.01.2026г. дружеството е сезирало изпълнителния директор на НАП с искане да му бъде възстановена сума в размер на EUR 24286.36 (двадесет и четири хиляди двеста осемдесет и шест евро и тридесет и шест евро цента), равняващи се на 47500 (четиридесет и седем хиляди и петстотин) лева - недължимо платена такса по чл.30, ал.6 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри (вх. №55-2219-48).

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства административният орган да се е произнесъл в срока по чл.57, ал.1 във вр. с чл.21, ал.1 АПК и чл.46 от Закона за държавните такси (ЗДТ). Този срок е изтекъл на 22.01.2026г. При това съдът приема, че към 23.01.2026г. е бил формиран мълчалив отказ за възстановяване на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, платена на основание

§22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г.

В чл.16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл.17, ал.1 ЗХ. Съгласно т.16 на цитираната норма изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности (освен установените в т.1 – т.15), предвидени в нормативен акт. Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителния директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Настоящият решаващ състав приема, че отказът за възстановяване на платената от жалбоподателя такса по искането му с вх. №55-2219-48/08.01.2026г., е в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Към датата на продължаване на срока на процесния лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала в [населено място] –м. февруари 2022г., видът и размерите на държавните такси за организиране на хазартни игри и дейности, са регламентирани в чл.30 ЗХ. Съгласно приложимата към онзи момент ал.6 на чл.30 ЗХ (ДВ, бр.104/2020г.) за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

С §18, т.2 ПЗР ЗДБ-2024г. (отм.) е изменена нормата на чл.30, ал.6 ЗХ, като са установени нови размери на еднократната държавна такса, събирана за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години: 75000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. С нормата на §22 ПЗР ЗДБ 2024г. (отм.) изрично е регламентирано, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024г., дължат таксата по [чл.30, ал.6 ЗХ](#), в размер, определен по посочената формула: $A = \frac{B}{C} \times D$, където:

A е дължимата такса;

B е таксата по чл.30, ал.6 ЗХ;

C е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз;

D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г.

От анализа на цитираните норми съдът обосновава извод, че при наличие на валиден и действащ лиценз за организиране на игри с игрални автомати таксата по чл.30, ал.6 ЗХ е дължима в определения със закона размер. При това, платената от дружеството такса в размер на 47500 лева за оставащите 38 месеца за поддържане на издадения и действащ лиценз, не е недължима и не подлежи на възстановяване по реда на чл.46 ЗДТ.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че изменението на размера на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ по вече издадени лицензи противоречи на принципите на съразмерност и предвидимост и е в нарушение на чл.56 ДФЕС, чл.60, ал.1 от Конституцията и на чл.14, ал.3 ЗНА.

Нормата на чл.14, ал.3 ЗНА въвежда изрична забрана да се дава обратна сила на разпоредби, които предвиждат санкции, освен ако те са по-леки от отменените. С изменението на размера на таксата за поддържане на лиценз по чл.30, ал.6 ЗХ не се въвежда санкция, поради което и цитираната от жалбоподателя норма е неприложима към процесния казус.

Неотнoсима към случая е и нормата на чл.60, ал.1 от Конституцията която установява задължение за гражданите да плащат данъци и такси, определени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Няма легално определение на понятието "Такса". В доктрината и в съдебната практика таксата се приема като вид вземане с финансовоправен произход, представляващо насрещна престация за определена публична услуга. Таксите имат характер на дължимо парично плащане, което се закрепва и определя по размер едностранно от държавата чрез властническия метод на правно регулиране. Таксите се дължат за дейност или услуга, предоставени от орган с властнически правомощия. В компетентността на законодателя е да установи вида на таксите и принципите, въз основа на които се определя техният размер. Тази дейност се извършва едностранно с властнически актове. Правното основание и размерът на таксите се определят от държавата чрез нормативен акт, което в случая е сторено с нормата на чл.30, ал.6 ЗХ, изменена с §18, т.2 ПЗР ЗДБ 2024г. (отм.).

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че увеличаването на размера на дължимата такса за поддържане на лиценз противоречи на принципите за легитимни правни очаквания и правна сигурност, тъй като организаторите на хазартни игри имат логично и оправдано очакване, че платената еднократна такса за поддържане на лиценза за целия срок на действието му, няма да бъде увеличавана с обратно действие. Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че с §22 ПЗР ЗДБ 2024г. е придадено обратно действие (в същинския смисъл на това понятие) на приетите изменения в чл.30, ал.6 ЗХ, доколкото нормата се прилага изключително и само след влизане в сила на закона, спрямо правоотношения които продължават да се развиват и върху тях правилото се разпростира за в бъдеще. В своята практика Конституционният съд многократно е дефинирал разграничението между "обратно действие" на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение (ретроактивност *stricto sensu*), и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона).

Не се споделят доводите на жалбоподателя относно прилагането на изменения със закон размер на таксата по чл.60, ал.6 ЗХ само към лицензите, издадени след 01.01.2024г., не и към действащите за оставащия срок на лиценза. Да се възприеме това твърдение означава да се допусне нарушение на основния принцип, установен в чл.19, ал.2 от Конституцията според който законът създава и гарантира на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност, като предотвратява злоупотребата с монополизма, нелоялната конкуренция и защитава потребителя. Заплащането на различен размер на таксата за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри и то в един много продължителен период от време (например 10 годишен лиценз, издаден в средата на 2023г. и друг, издаден в средата на 2024г.) със сигурност няма да създава еднакви правни условия за стопанска дейност, а напротив ще постави организаторите на хазартни игри с лиценз издаден след 01.01.2024г. в абсолютно неравностойно положение и нелоялна конкуренция.

По изложените съображения настоящият решаващ състав приема, че е законосъобразен отказът на изпълнителния директор на НАП (макар и мълчалив) по искането за прихващане или възстановяване с вх. №55-2219-48/08.01.2026г. и като такъв не подлежи на отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски за

юрисконсултско възнаграждение. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя размер на възнаграждението 200 (двеста) евро.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КЕСТЕН-2007“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу МЪЛЧАЛИВ ОТКАЗ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите по Искане за прихващане или възстановяване с вх. №55-2219-48/08.01.2026г.

ОСЪЖДА „КЕСТЕН-2007“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1000 С., [улица], сумата 200 (двеста) евро – разноски по адм. дело №2293/2025г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова